

— Защо си тъй умислен, дядо, — проръмжа тя.
 — Страх ме е да кажа.
 — Кажй, кажй, може аз да ти помогна.
 — Дойдох за кожуха ти. — Тъй и тъй, разправи й
 всичко той. — Сега ме изяж, та да се отърва. Какво
 ще правя сам без бабата си, като умре!

— Дядо, искаш ли да ти помогна? Ще дойда дове-
 чера. Прави се
 на заспал. И
 не гледай ка-
 кво аз ще пра-
 вя. Ще изцера
 бабата!

— Да не
 ни сториш не-
 що лошо, Ме-
 цо?

— Не бой
 се, дядо, добро ще ви направя.

Среднощ мина. Лампата жумеше на стената. Баба
 не беше мигнала още. По едно време вратата се отвори.
 Болната вдигна глава и замръзна от страх. В стаята
 влезе голяма мечка.

— Дойдох да ти дам кожуха си, бабо!
 — Сънувам, на pewno, — широко отвори очи бабата.
 — Преди да умра, — продължи Меца, — имам едно
 желание. Трябва да го изпълниш. Всекиму се изпълва
 желанието преди мрeнето.

— Дядо, дядо, — вика бабата, но той хърка, прави
 се че не чува. — Какво ти е желанието, — обръща се
 тя към мечката.

— Искam да си хапна като попско чадо. Ще дадеш
 да изям дядото!

— Не, това е сън, — защита баба бузата си.
 Меца взе ножиците от лавицата.

— Отстригни от руното ми, за да се увериш утре,
 че не сънуваш. — Бабата острига от мечката козина и я
 сложи под възглавницата си.

— Утре вечер ще дойда да изям дядото и ще ти
 дам кожуха си!